

การพัฒนาทักษะการพูด

โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้การสอนรูปแบบบทบาทสมมติ

ในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด สำหรับนักเรียน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างกลโรงงาน

นางสาวนฤมล จันทรเสนา

แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

เรื่องหัวข้อวิจัย : การพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติ
ในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
แผนกวิชาช่างกลโรงงาน

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ จำนวน 21 คน กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวนคนเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นข้อสอบคู่ขนาน จำนวน 60 ข้อ และเอกสารแบบฝึกทักษะการอ่านที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ จำนวน 5 หน่วย คือ Introduction ,On The Phone Asking and Giving Direction, Getting Information, Compliments and Complaints วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยรูปแบบการสอนแบบบทบาทสมมุติ สามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนที่สูงขึ้นแตกต่างกันที่ร้อยละ 35.47 และนักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกทักษะครบทั้ง 5 หน่วยการเรียนรู้ มีคะแนนรวมที่ ร้อยละ 57.20

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมา

ในสังคมโลกปัจจุบัน

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และวิถีทัศน์ของชุมชนโลก ทำให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่หลากหลาย นำมาซึ่งวิถีทางการสร้างมิตรไมตรีและความร่วมมือกันกับประเทศต่างๆทั่วโลก เป็นการพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น อีกทั้งได้เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี สังคมเศรษฐกิจ การเมืองการปกครองของประเทศอื่น ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร รวมทั้งการเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆได้ง่ายและกว้างขวางขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552: 1)

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะ

การสื่อสารภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการจัดการอาชีวศึกษาเป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ที่กล่าวมานั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดเนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษาอย่างชัดเจน และเนื่องจาก ทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ และความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน ในการฝึกทักษะการพูดยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ (กรมวิชาการ. 2545:1) เนื่องจาก ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการฝึกฝนให้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษอย่างอัตโนมัติ (Automated Basic Skill) ดังที่ Ellen D. Gagne, Carol Walker Yeakovich and Frank R. Yekovich. (1993:178) กล่าวว่า ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีแต่ไม่สามารถที่จะโต้ตอบกับเจ้าของภาษาเมื่อถูกถามเรื่องเส้นทาง หรือ แม้แต่สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้

ซึ่งนับว่าเป็นความล้มเหลวของการประมวลความรู้ (The Human Introduction Processing System) ของการเรียนรู้ การเรียนรู้ทางด้านภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะ การพูด นักเรียนจำนวนไม่น้อย เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นมัธยมแต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนรู้ระดับสูง จากการเรียนการสอนที่ผ่านมา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ยังไม่เป็นที่น่าพอใจผู้วิจัยจึงได้ วิเคราะห์สภาพปัญหาซึ่งได้ผลดังนี้ คือ นักเรียนมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษค่อนข้างอ่อน คือ อ่าน ไม่ออก เขียนไม่ได้ สิ่งนี้เป็นสาเหตุทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ ผู้ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากมองว่าภาษาอังกฤษยาก เรียนไม่ได้ เรียนไม่รู้เรื่อง ผู้ทำวิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดสนทนาภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมุติ กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่1 เพื่อนำวิธีการสอนมาแก้ปัญหานี้ของผู้เรียนที่มีปัญหาด้านทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านทักษะการพูดเป็นการแก้ไขให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่สนุกสนานควบคู่กับการเรียนภาษา และกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดสนทนาภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถเต็มศักยภาพของตนเอง นักเรียนสามารถนำเสนอหา สารความรู้ และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนมาใช้ ทั้งทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ที่นำสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.2.1 พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมุติ

1.2.2 เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด

รหัส วิชา 20000-1203 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ที่ลงทะเบียนเรียนรายการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ใน ภาคเรียนที่

2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 21 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 21 คน
เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

ตัวแปรต้น กิจกรรมการสอนทักษะการพูดสนทนาภาษาอังกฤษจากบทบาทสมมุติ

ตัวแปรตาม ผลคะแนนการสอบหลังเรียน (Post-test)

ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

ที่ลงทะเบียนเรียนในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ

1.3.2 เนื้อหาที่ผู้วิจัยศึกษาครั้งนี้

เลือกจากหน่วยการเรียนรู้ที่มีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นพัฒนาทักษะการอ่านจำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ Introduction, On The Phone, Asking and Giving Direction, Getting Information, Compliments and Complaints

1.3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 21 คน

จากกลุ่มประชากรที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 นักเรียนหมายถึง นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1
ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568

1.5.2 กิจกรรมการพูด หมายถึง กิจกรรมการสอนทักษะการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษ
ที่จัดกระบวนการเรียนการสอนแบบด้วยเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมุติ
ที่มีการเสนอข้อมูลด้วยตนเอง การบรรยายเหตุการณ์ และการสนทนา

1.5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลคะแนนรวมจากคะแนนเก็บระหว่างภาค
ที่นักเรียนได้รับจากการเรียน และการทำกิจกรรมการพูดสนทนา รวมกับคะแนนสอบปลายภาค

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลายมากขึ้น
ทำให้นักเรียนมีความเบื่อหน่ายน้อยลง

1.6.2 เป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพในการเรียนการสอนด้านอื่นๆและ
เป็นแนวทางในการคิดค้นรูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่นๆต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดด้วยกิจกรรมการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติในรายวิชาการ วิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริงสำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกกล่าวตามหัวข้อต่อไปนี้ต่าง ๆ ดังนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับกิจกรรมพัฒนาทักษะการพูด

- 2.1.1 ความหมายของการพูด
- 2.1.2 องค์ประกอบของการพูด
- 2.1.3 การพัฒนาทักษะการพูด
- 2.1.4 การสอนทักษะการพูด
- 2.1.5 การจัดกิจกรรมการสอนพูด
- 2.1.6 การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

2.2 การจัดกิจกรรมการสอนแบบบทบาทสมมุติ

- 2.2.1 การจัดการเรียนรู้
- 2.2.2 ลักษณะเด่นของวิธีสอน
- 2.2.3 บทบาทของครูและผู้เรียนเมื่อใช้วิธีสอน
- 2.2.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้ด้วยวิธีสอน
- 2.2.5 การวัดและประเมินผลกิจกรรมการสอน

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 2.3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.3.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.3.3

แนวคิดและทฤษฎีที่เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 2.3.4 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.3.5 คุณลักษณะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่าในความเป็นจริงความสามารถในการพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟังเป็นลักษณะการสื่อสารแบบ 2 ทาง โดยมีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟังฟีนอคคิโอโร และบรัมฟิต (Finochiaro and Brumfit 1983 : 140) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูด ได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสมรวมทั้งการไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกายซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันที และพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสาร โดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำรวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่งและในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์(www.ssru.ac.th 8)ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่างๆ ต้องสมบูรณ์ถูกต้อง ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้กล่าวได้ว่า

ทักษะการพูดและการพูดเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้พูดต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงรวมถึงกิริยาท่าทางที่ถูกต้องและสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจถึงเนื้อหาและจุดประสงค์ของผู้พูดว่า ต้องการที่จะสื่อให้ผู้ฟังทราบในเรื่องใดจนเป็นที่เข้าใจตรงกันการพูดจึงจะมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ดังนั้น การพูดภาษาอังกฤษ จึงหมายถึง การสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยมีการเลือกใช้สำนวน ถ้อยคำ ภาษา ถูกต้องตามหลักภาษา สามารถสื่อความได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และวัตถุประสงค์ในการสนทนา

กล่าวโดยสรุปองค์ประกอบของการพูดเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญในการที่จะทำให้การพูดมีประสิทธิภาพ จากองค์ประกอบหลายด้านดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้เลือกใช้เกณฑ์ของออลเลอร์ (Oller 1979 : 320-326) มาเป็นแนวทางในการแบ่งองค์ประกอบของการพูด โดยแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ

- 1)การออกเสียง
- 2)คำศัพท์
- 3)ไวยากรณ์
- 4)ความคล่องแคล่ว
- 5) ความเข้าใจ

ทั้งนี้การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นนอกจากต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆแล้ว ผู้พูดควรพูดสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสถานการณ์และให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการสนทนา

สรุปว่า การพัฒนาทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรพัฒนาทักษะด้านนี้ให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ให้ถูกต้อง และในขั้นต้นผู้สอนควรเน้นผู้เรียนในเรื่องของความถูกต้องในการใช้ภาษา ส่วนในขั้นสูงขึ้นไปนั้นผู้สอนควรให้ผู้เรียนเน้นในเรื่องของความคล่องแคล่วในการสนทนาและให้ผู้เรียนทราบว่าจำเป็นต้องมีการพัฒนาทางภาษาอยู่ตลอดเวลา

บทบาทของครู

1.เป็นผู้เตรียมการ ในเรื่องต่างๆ ได้แก่

1) กรอบแนวคิดของเรื่องที่จะสอน โดยเขียนเส้นทางการเดินเรื่อง และกำหนดเรื่องเป็นตอนๆ (Episode) โดยแต่ละหัวข้อเรื่องในแต่ละตอนได้จากการบูรณาการ

2) เตรียมคำถามสำคัญหรือคำถามหลัก เพื่อใช้กระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์และลงมือปฏิบัติ

2.เป็นผู้อำนวยความสะดวกระหว่างการเรียนการสอน เช่น

1) เป็นผู้นำเสนอ (Presenter) เช่น นำเสนอประเด็น ปัญหา เหตุการณ์ในเรื่องราวที่จะสอน

2) เป็นผู้สังเกต (Observer) สังเกตขณะผู้เรียนตอบคำถาม ถามคำถาม ปฏิบัติกิจกรรม รวมทั้งสังเกตพฤติกรรมอื่นๆ ของผู้เรียน

3) เป็นผู้ให้กระตุ้น (Motivator) กระตุ้นความสนใจ ผู้เรียน เพื่อให้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างแท้จริง

4) เป็นผู้ให้การเสริมแรง (Reinforcer) เพื่อให้เพิ่มความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้

5) เป็นผู้แนะนำ (Director)

6) เป็นผู้จัดบรรยากาศ (Atmosphere Organizer)

ให้บรรยากาศการเรียนการสอนดีทั้งด้านกายภาพและด้านจิตสังคม เพื่อให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข

7) เป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Reflector) ให้การวิพากษ์วิจารณ์ข้อดี ข้อบกพร่อง เพื่อให้พฤติกรรมคงอยู่ หรือปรับปรุง แก้ไข พฤติกรรมการเรียน

8) เป็นผู้ประเมิน (Evaluator) ควรมีการประเมินผลเป็นระยะๆ ประเมินกระบวนการ (Process) พฤติกรรมระหว่างหาความรู้ (Performance) และประเมินผลงาน (Product) ซึ่งอาจเป็นองค์ความรู้ และ/หรือ ผลงาน

3.เน้นให้ผู้เรียนใช้กระบวนการ (Process Oriented) มากกว่าเนื้อเรื่อง เนื้อหาสาระ (Content Oriented)

4.เน้นการบูรณาการระหว่างวิชา (Integration) หรือผสมผสานระหว่างวิชาในหลักสูตร (Interdisciplinary)

5.เป็นแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้แหล่งหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนซักถาม ปรัชญาเพื่อค้นคว้าหาความรู้

6.เป็นผู้ริเริ่มประเด็น ปัญหา เหตุการณ์ในเรื่องราวที่จะสอน

และต้องจัดกิจกรรมเพื่อจบลงด้วยความตื่นเต้น ความพอใจ ทั้งครู ผู้เรียน และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ เช่น ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และคนในชุมชน เป็นต้น

บทบาทของผู้เรียน

1. เป็นผู้ศึกษาค้นคว้าปฏิบัติด้วยตนเองในทุกเรื่องตามที่ครูกำหนด เพื่อให้เกิดการเรียนรู้

2. ดำเนินการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้การเรียนรู้สนุกสนาน ตื่นเต้น มีชีวิตชีวา

และทำทายอยู่ตลอดเวลา

3. มีส่วนร่วมในการเรียนทั้งร่างกาย จิตใจและการคิด ในทุกสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้น
อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนสถานการณ์ในชีวิตจริง

4. เรียนทั้งในห้องเรียน (Class) และในสถานการณ์จริง (Reality) เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม

5. ตอบคำถามสำคัญ หรือคำถามหลัก (Key Questions)

ที่ครูกำหนดจากประสบการณ์ของตนเอง หรือประสบการณ์ในชีวิตจริง

6. มีความกระฉับกระเฉง ว่องไว ในการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง เช่น สามารถจำ พิจารณา
ทำตามคำแนะนำของครูได้อย่างดี

7. ทำงานด้วยความร่วมมือร่วมใจ อาจจะทำงานเดี่ยว เป็นคู่ เป็นกลุ่ม
ได้ด้วยความเต็มใจและด้วยเจตคติที่ดีต่อกัน

8. มีความสามารถในการสื่อสาร เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน มีทักษะสังคม
รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนในกลุ่ม เพื่อนในกลุ่มอื่นๆ และกับครู

9. เป็นผู้มีความสามารถแก้ปัญหา คิดริเริ่มสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์

10. เป็นผู้สามารถสร้างความรู้ (Construct) ด้วยตนเอง และเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย
ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.2.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบสตอรีไลน์

1. เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผู้เรียนจำได้ถาวร (Retention)

ซึ่งการเรียนแบบนี้ต้องเริ่มต้นด้วยการทบทวนความรู้เดิม และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

2. ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียน (Participate) ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา สังคม
เป็นการพัฒนาทั้งตัว

3. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตามประสบการณ์ชีวิตของตน

และเป็นประสบการณ์จริงในชีวิตของผู้เรียน

4. ผู้เรียนได้ฝึกทักษะต่างๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่มีการเบื่อหน่าย
5. ผู้เรียนจะได้สร้างจินตนาการตามเรื่องที่กำหนด เป็นการเรียนรู้ด้านธรรมชาติ เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การเมือง วิถีชีวิต ผสมผสานกันไป อันเป็นสภาพจริงของชีวิต
6. ผู้เรียนจะได้พัฒนาความคิดระดับสูง คิดไตร่ตรอง คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิด แก้ปัญหา คิดริเริ่ม คิดสร้างสรรค์
7. ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ตั้งแต่ 2 คน 4 คน 6 คน รวมทั้งเพื่อนทั้งห้องเรียน ขึ้นอยู่กับลักษณะกิจกรรม เป็นการพัฒนาให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์
8. ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวสู่สิ่งไกลตัว เช่น เรียนตัวของเรา บ้านของเรา ครอบครัวของเรา ชุมชนของเรา ประเทศของเรา และประเทศเพื่อนบ้าน เป็นไปตามระดับสติปัญญาของผู้เรียน
9. ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นสุข สนุกสนาน เห็นคุณค่าของงานที่ทำ และงานที่นำไปนำเสนอต่อเพื่อนต่อชุมชน ทำให้เกิดความตระหนัก เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2.5 การวัดและประเมินผลกิจกรรมการสอนแบบสตอรีไลน์

การวัดและประเมินผลในกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ Story Line

เป็นการประเมินจากการสังเกตหรือ ประเมินจากผลงาน หรือชิ้นงานของนักเรียน ผู้สอนต้องเก็บข้อมูลแล้วแปลออกมาเป็นคุณภาพ

เช่นการประเมินจากการจัดนิทรรศการและผลงานที่รวบรวมในแฟ้มสะสมผลงาน

อาจให้นักเรียนเลือกผลงานที่นักเรียนพอใจ พร้อมอธิบายเหตุผลที่เลือกผลงานชิ้นนั้นมาประเมิน ความก้าวหน้าของพัฒนาการเด็ก โดยมีข้อคิดในการประเมิน ดังนี้

1. ประเมินเป็นระยะ
2. ครูควรมองการประเมินผลของเด็กในเชิงบวก
3. ให้เด็กมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับชิ้นงานที่นักเรียน ชอบ ไม่ชอบ หรือชิ้นงานที่เขาภูมิใจ
4. ไม่ควรเปรียบเทียบผลงานเด็กกับเพื่อนๆ

หัวใจของการจัดกิจกรรมแบบ Story Line คือการใช้คำถามเพื่อนำไปสู่ “ การคิดที่มีประสิทธิภาพ ” ลักษณะการสอนแบบ Story Line ที่พบโดยทั่วไปจึงมีลักษณะ ใช้การตั้งคำถาม เป็นตัวเดินเรื่อง เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ มีการปฏิบัติและการเสริมแรง เป็นการเรียนการสอนแบบ บูรณาการ พัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพการเรียนรู้ และ เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนั้นบรรยากาศในการเรียนรู้จึงเป็นแบบกัลยาณมิตร นักเรียนเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน

ประสบผลสำเร็จส่งผลต่อการยอมรับตัวเองและเกิดความภาคภูมิใจในผลงานที่ได้ ซึ่งคุณลักษณะข้างต้นจะเอื้อให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ต่อโรงเรียน และรักที่จะเรียนรู้ ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญของเด็กที่ประสบผลสำเร็จใน การเรียนรู้พึงมี

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) พวงแก้ว โคจรานนท์ (2530: 25) ได้กล่าวไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความเข้าใจความสามารถและทักษะวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพทางสมองด้านต่างๆ ได้แก่ ระดับสติปัญญา การคิด การแก้ปัญหาต่างๆของเด็ก ซึ่งแสดงให้เห็นด้วยคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือการรายงานทั้งเขียนและพูด การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ตลอดจนทำการบ้านในแต่ละรายวิชา

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 29) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า คือคุณลักษณะรวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆของสมรรถภาพทางสมอง

สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะความสามารถและประสบการณ์ของบุคคลที่เกิดจากการเรียนการสอน และเป็นผลให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆซึ่งสามารถตรวจสอบได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วาริ ว่องพินยรัตน์ (อ้างถึงใน สิริพร ศรีแก้ว, 2556: 34) การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดดูว่า นักเรียนมีพฤติกรรมต่างๆตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด เป็นการตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆของสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งเกิดจากการได้รับการฝึกฝนอบรมในช่วงที่ผ่านมาก่อนมีการวัดผลสัมฤทธิ์

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมายและลักษณะวิธีการสอน ดังนี้

การวัดด้านการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในรูปของการกระทำจริง

การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา อันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมทางความสามารถด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์

นอกจากนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2545: 53) ได้ให้ความหมายของคำว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ

ซึ่งเป็นจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชา อาจจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์ใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดจุดประสงค์คือหัวใจสำคัญของแบบทดสอบ

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม หมายถึงแบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร ซึ่งสามารถจำแนกผู้เรียนตามความเก่งหรืออ่อนได้ดี การออกข้อสอบให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่วิเคราะห์ไว้ในตารางวิเคราะห์ จึงเป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิชานั้น สามารถวัดได้ 2 แบบ คือ การวัดด้านการปฏิบัติและการวัดด้านเนื้อหาว่าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด และการออกแบบทดสอบสามารถกำหนดให้เป็นแบบทดสอบได้ทั้งแบบอิงเกณฑ์ หรืออิงกลุ่ม

2.3.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วาริ ถิริจิตร(อ้างถึงใน สิทธิพร ศรีแก้ว, 2556: 38) กล่าวว่า

ในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีแนวคิดที่สำคัญได้แก่

เพื่อวัดตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ซึ่งจำแนกเป็น 6 ประเภท คือ

1. ความรู้ (knowledge) เป็นเรื่องที่ต้องการรู้ว่า ผู้เรียนระลึกได้

จำข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงได้เพราะข้อเท็จจริงนั้นมีคุณค่าต่อการเรียนรู้

2. ความเข้าใจ (Comprehension) แสดงถึงระดับความสามารถด้านการแปลความ การตีความ และขยายความในเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ได้ เช่น การจับใจความได้ อธิบายความหมาย และขยายเนื้อหาได้

3. การนำไปใช้ (Application) ต้องอาศัยความเข้าใจเป็นพื้นฐานในการตีความของข้อมูล เมื่อต้องการทราบว่าข้อมูลนั้นมีประเด็นสำคัญอะไรบ้าง และรู้จักการเปรียบเทียบแยกแยะความแตกต่าง พิจารณานำข้อมูลไปใช้โดยให้เหตุและผลได้

4. การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นทักษะทางปัญญาในระดับสูง จะเน้นการแยกแยะข้อมูลออกเป็นส่วนย่อยๆ และพยายามมองหาส่วนประกอบที่มีความสัมพันธ์กันแล้วนำมาจัดรวบรวม

5. การวิเคราะห์ (Synthesis)

การนำเอาองค์ประกอบต่างๆที่แยกกันอยู่มารวมเข้ากันให้เป็นรูปแบบใหม่ ถ้าสามารถสังเคราะห์ได้ก็สามารถประเมินได้

6. การประเมินค่า (Evaluation) เป็นการใช้เกณฑ์ และมาตรฐานเพื่อพิจารณาว่า จุดมุ่งหมายที่ต้องการนั้นบรรลุผลหรือไม่ การที่ผู้เรียนสามารถประเมินค่าได้ ต้องอาศัยเกณฑ์ หรือมาตรฐานเป็นแนวทางในการตัดสินใจ

2.3.4 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เนื่องจากการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบอิงเกณฑ์

ผู้ศึกษาจึงค้นคว้าในเรื่องการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบอิงเกณฑ์เพียงอย่างเดียว

บุญชม ศรีสะอาด (2545: 59-61) กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบอิงเกณฑ์ ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์จุดประสงค์ คือการศึกษาเนื้อหาที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสิ่งที่จะต้องวัดแต่ละหัวข้อว่า ต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมหรือสมรรถภาพอะไร กำหนดออกมาให้ชัดเจน

2. กำหนดพฤติกรรมย่อยที่ออกข้อสอบ จะพิจารณาว่าจะวัดพฤติกรรมย่อยอะไรบ้าง อย่างละเอียด ข้อ พฤติกรรมย่อยดังกล่าว คือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั่นเอง เมื่อกำหนดจำนวนข้อที่ต้องการจริงเสร็จแล้ว ต้องพิจารณาว่าจะออกข้อสอบเกินเท่าใด ทั้งนี้หลังจากนำไปทดลองใช้และวิเคราะห์คุณภาพของข้อสอบรายข้อแล้ว จะต้องตัดข้อที่มีคุณภาพไม่เข้าเกณฑ์ออก ข้อสอบที่เหลือจะได้ไม่น้อยกว่าจำนวนที่ต้องการจริง

3. กำหนดรูปแบบของข้อสอบและศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบ คือการตัดสินใจว่าจะใช้คำถามรูปแบบใด และศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบเพื่อนำไปใช้ในการเขียนข้อสอบจริง

4. เขียนข้อสอบ คือ การลงมือเขียนข้อสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมตามตารางที่กำหนดจำนวนข้อสอบของแต่ละจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และใช้รูปแบบเทคนิคการเขียนตามที่ศึกษา

5. ตรวจสอบข้อสอบ คือ การนำข้อสอบที่เขียนเสร็จแล้วมาตรวจทานอีกครั้ง โดยพิจารณาความถูกต้องตามหลักวิชา ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่ายหรือไม่ และควรมีตัวถูกตัวลวง

6. ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา คือ นำจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และข้อสอบที่วัดแต่ละจุดประสงค์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผล และด้านเนื้อหา จำนวนไม่ต่ำกว่า 3 คนพิจารณาข้อสอบว่ามีความตรงกับจุดประสงค์หรือไม่ ควรพิจารณาให้เหมาะสม

7. พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง คือ การนำแบบทดสอบทั้งหมดที่ผ่านการพิจารณาว่าเหมาะสม เข้าเกณฑ์ในขั้นที่ 6 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ มีคำชี้แจงเกี่ยวกับแบบทดสอบ วิธีตอบ จัดวางรูปแบบพิมพ์ให้เหมาะสม แล้วจึง

8. ทดลองใช้ วิเคราะห์คุณภาพ ปรับปรุง

9. พิมพ์แบบทดสอบฉบับจริง โดยเน้นรูปแบบการพิมพ์ที่ประณีต มีความถูกต้อง มีคำชี้แจงที่ละเอียด แจ่มแจ้งเข้าใจง่าย

2.3.5 คุณลักษณะแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

ชาวาล แพร์ตกุล (อ้างถึงใน สิริพร ศรีแก้ว, 2556: 37) กล่าวถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดีไว้ดังนี้

1. ต้องเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณสมบัติที่ทำให้ผู้ใช้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง คือ

แบบทดสอบที่สามารถทำหน้าที่วัดสิ่งที่เราจะวัดได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามความมุ่งหมาย

2. ต้องยุติธรรม (Fair) คือ โจทย์คำถามทั้งหลายต้องไม่มีช่องทางให้เด็กเดาคำตอบได้ ไม่เปิดโอกาสให้เด็กเกียจคร้าน หรือคนที่ดูตำราสามารถตอบคำถามได้ดี

3. ต้องถามลึก (Searching) สามารถวัดความลึกซึ้งของวิทยาการตามแนวตั้งมากกว่าการวัดตามแนวกว้าง ว่ารู้มากน้อยเพียงใด

4. ต้องช่วย (Exemplary) คำถามมีลักษณะท้าทาย ชักชวนให้เด็กสอบแล้วมีความอยากรู้ที่จะค้นคว้าต่อไป

5. ต้องจำเพาะเจาะจง (Definite) เด็กอ่านคำถามแล้วต้องเข้าใจแจ่มชัดว่าครูถามถึงอะไร หรือให้คิดอะไร ไม่คลุมเครือ

6. ต้องเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึงคุณสมบัติ 3 ประการ คือ

6.1 แจ่มชัดในความหมายของคำตอบ

6.2 แจ่มชัดในวิธีตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน

6.3 แจ่มชัดในการแปลความหมายของข้อความ

7. ต้องมีประสิทธิภาพ (Efficiency) สามารถให้คะแนนที่เที่ยงตรง และเชื่อถือได้มากที่สุดภายใต้การใช้เวลาแรงงาน และเงินน้อยที่สุดด้วย

8. ต้องยากพอเหมาะ (Difficulty)

9. ต้องมีอำนาจจำแนก (Discrimination) สามารถแยกเด็กออกเป็นประเภทได้ทุกระดับ ตั้งแต่เด็กที่เรียนอ่อนสุดถึงเก่งสุด

10. ต้องเชื่อมั่นได้ (Reliability) ข้อสอบนั้นสามารถให้คะแนนได้คงที่แน่นอน ไม่แปรผันสรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละวิชานั้น สามารถวัดได้ 2 แบบ คือ การวัดด้านการปฏิบัติและการวัดด้านเนื้อหาตามจุดประสงค์

ลักษณะวิธีในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีแนวคิดที่สำคัญได้แก่ การเขียนข้อสอบวัดตามการจัดประเภทจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ของ Bloom ซึ่งจำแนกเป็น 6 ประเภท คือ ความรู้ (knowledge) ความเข้าใจ (Comprehension) การนำไปใช้ (Application) การวิเคราะห์ (Analysis) การวิเคราะห์ (Synthesis) และการประเมินค่า (Evaluation) อีกทั้งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ยังต้องมีความเที่ยงตรง มีประสิทธิภาพ มีอำนาจจำแนก และเชื่อมั่นได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูด โดยใช้กิจกรรมการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติ ในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบ บทบาทสมมุติ และ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนแบบคู่ขนาน จากหน่วยการเรียน จำนวน 5 หน่วยการเรียน และแบบทดสอบปลายภาคเรียน จำนวน 40 ข้อ

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบที่ลงทะเบียนเรียนการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 21 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบที่ลงทะเบียนเรียนการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 21 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

3.1.3 ตัวแปรที่ศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นทักษะการพูด ในหน่วยการเรียนเรื่อง Introduction , On The Phone, Asking and Giving Direction, Getting Information Compliments and Complaint
2. แบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนแบบคู่ขนานประจำหน่วยการเรียนทั้ง 5 หน่วยการเรียน
3. แบบทดสอบปลายภาคเรียนการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 ข้อ

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นทักษะการพูดด้วยการสอน

และจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 ข้อ

3.2 วิธีดำเนินการวิจัย

3.2.1 ครูจัดให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนจำนวน 50 ข้อ ในสัปดาห์ที่ 1

3.2.2 จัดทำแผนการสอน และจัดการเรียนการสอน โดยเน้นทักษะการพูด การสนทนา ตามเนื้อหา

ที่มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบโดยการกำหนดเนื้อเรื่องให้เป็นขอบเขตในการสร้างบทสนทนา เพื่อให้นักเรียนรู้จักการจัดลำดับชั้นของเรื่องราวที่จะพูด นำเสนอหรือสนทนาโต้ตอบกัน ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง I1.Introduction , On The Phone, Asking and Giving Direction,Getting Information Compliments and Complaint

3.2.3 จัดให้มีการสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนตลอดเนื้อหา

โดยใช้ข้อสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน

3.2.4 นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนเปรียบเทียบกับผลคะแนนก่อนการเรียน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 เป็นแบบทดสอบคำตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีคำถามที่ครอบคลุมจุดประสงค์ และคำอธิบายรายวิชา เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนทั้งก่อนการเรียน และหลังเสร็จสิ้นการเรียน

3.4 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างแบบทดสอบที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้วัดความรู้ของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งมีขั้นตอนและวิธีการสร้างดังนี้

3.4.1 ศึกษาเนื้อหาจากหลักสูตรและแผนการเรียนการสอน

3.4.2 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตร และเอกสารประกอบการเรียน

3.4.3 สร้างแบบทดสอบ แบบปรนัย 5 ตัวเลือก เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ก่อนการเรียนรายวิชาและหลังเสร็จสิ้นการเรียน จำนวน 40 ข้อ โดยพิจารณาจากความสำคัญของเนื้อหา

3.4.4 นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบในด้านความเที่ยงตรงของเนื้อหา จำนวน 3 คน ประกอบด้วย

1. นางสาวนันทพัทธ์ พุกประยูรรัตน์

2. นางสาวสุธาทิพย์ ถิ่นทอง
3. นางสาวพรทิพย์ แก้วแว่นน้อย

3.4.5 หาประสิทธิภาพของแบบทดสอบ โดยสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) ดังนี้

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC = ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

R = คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

กำหนดคะแนนของผู้เชี่ยวชาญเป็น +1 หรือ 0 หรือ -1 ดังนี้

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

เกณฑ์ขั้นต่ำของค่า IOC

ที่ยอมรับได้เท่ากับค่าที่เกินครึ่งหนึ่งของผู้เชี่ยวชาญหารด้วยจำนวนผู้เชี่ยวชาญ คือ $\frac{3}{5}$ เท่ากับ 0.60

เกณฑ์ขั้นสูงของค่า IOC คือ $\frac{5}{5}$ เท่ากับ 1

ค่า IOC ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละข้อที่ยอมรับได้ คือมีค่าตั้งแต่

0.6-1

3.4.6 เลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการหาประสิทธิภาพแล้ว

โดยผู้ศึกษาได้พิจารณาคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าคะแนนตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)

ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทดลองเพื่อเน้นทักษะการพูด โดยใช้รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบ

Story line ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง 1.Introduction , On The Phone, Asking and Giving

Direction,Getting Information Compliments and Complaint

และศึกษาพัฒนาการด้านทักษะการพูด และการสนทนาภาษาอังกฤษ

โดยให้คะแนนด้วยเกณฑ์การให้คะแนนการพูด (Rubric Scoring) ในส่วนของคะแนนเก็บระหว่างภาค

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการทำแบบทดสอบทั้งก่อนเรียน
และหลังเรียน หลังจากการจัดการเรียนการสอน โดยเน้นทักษะการพูดด้วยการจัดกระบวนการเรียนการสอน
ในหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง เรื่อง 1.Introduction , On The Phone, Asking and Giving
Direction,Getting Information Compliments and Complaint

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัย

เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการสอนรูปแบบบทบาทสมมุติในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 สำหรับนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

โดยการจัดรูปแบบการสอนด้วยกิจกรรมการสอนแบบบทบาทสมมุติและ

เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียน

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสอนรูปแบบจำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้

ตอนที่ 1

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังการเรียน

ตารางที่ 4.1

ส่วนต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยใช้กิจกรรมการสอนแบบบทบาทสมมุติ

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ยของคะแนน	ค่าเฉลี่ยของผลต่าง	ร้อยละของผลต่าง
ก่อนการเรียน	8.24	11.57	23.14
หลังการเรียน	19.81		

จากตารางที่ 4.1

แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ก่อนการเรียนและหลังการเรียน

ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบ สามารถทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

มีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังการเรียนที่สูงขึ้นแตกต่างกันที่ร้อยละ 23.14

ตอนที่ 2 ผลการพัฒนาความสามารถในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ด้วยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมุติ ตามหน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

Unit 1 เรื่อง Introduction

Unit 2 เรื่อง On The Phone

Unit 3 เรื่อง Asking and Giving Direction

Unit 4 เรื่อง Getting Information

Unit 5 เรื่อง Compliments and Complaints

ตารางที่ 4.2 ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากคะแนนการอ่านในใบงานประจำหน่วยการเรียนรู้

5 หน่วย

นักเรียน 19 คน	Unit 1	Unit 2	Unit 3	Unit 4	Unit 5	คะแนนรวม เฉลี่ย	ร้อยละ
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	7.81	4.62	7.52	7.142	7.33	34.43	68.86

จากตารางที่ 4.2

แสดงผลการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ที่มีการจัดการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมุติเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้แล้ว
ผู้วิจัยได้จัดมอบหมายโครงเรื่องที่เป็นตัวอย่าในการสร้างบทสนทนา แล้วให้นักศึกษาฝึกการสร้าง
โครงเรื่องด้วยตนเอง แล้วนำเสนอในรูปแบบการสนทนา

พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 68.86

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมุติ ในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ครั้งนี้ สรุปผลการวิจัย และมีข้อเสนอแนะดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ที่ลงทะเบียนเรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริง

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ วิทยาลัยการอาชีพวารินชำราบ ที่ลงทะเบียนเรียนในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 21 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 21 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบคำตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

2.2 แบบฝึกทักษะการพูด ของหน่วยการเรียนจำนวน 5 หน่วยการเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการพูด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเน้นการฝึกทักษะด้านการพูดสนทนาด้วยกำหนดเรื่องราว เพื่อให้ง่ายต่อการจำเนื้อหาให้ถูกต้อง โดยมีเนื้อหาสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากคะแนนการสนทนา จำนวน 5 ชิ้นงานของหน่วยการเรียน จำนวน 5 หน่วยการเรียน จัดสัดส่วนคะแนน เป็นหน่วยละ 10 คะแนน จากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 19 คน

การประเมินคะแนนดำเนินการโดยใช้แบบประเมินทักษะการพูดแบบ Rubric Scoring นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยเพื่อสรุปวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียน จากนั้นเมื่อนักเรียนเรียนจบบทเรียนทั้งหมด จึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน จำนวน 40 ข้อ แล้วนำผลคะแนนมาหาค่าความต่างกับคะแนนแบบทดสอบการเรียน แล้วจึงเพื่อหาค่าเฉลี่ย เพื่อดูผลของการพัฒนาทางการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าร้อยละของคะแนนรวมจากคะแนนที่นักเรียนสนทนา หรือพูดนำเสนอตามแบบฝึกการพูด
2. เปรียบเทียบคะแนนก่อนการเรียน (Pretest) กับคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน (Post Test) ในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด รหัสวิชา 20000-1203 โดยหาค่าเฉลี่ย

5.1 สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง พูด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 21 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมุติ เพื่อเน้นทักษะการพูด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนที่สูงขึ้นแตกต่างกันที่ร้อยละ 23.14
2. ผลการศึกษาความสามารถในการพูด และสนทนาภาษาอังกฤษด้วยเทคนิคการสอนแบบ พบว่า นักเรียนบทบาทสมมุติ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทั้ง 5 หน่วยการเรียนรู้ ที่ร้อยละ 68.86

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนในการฟังและการพูดวิชาภาษาอังกฤษ รหัสวิชา 20000-1203 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 38 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคการสอนแบบบทบาทสมมุติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เนื่องมาจากรูปแบบการจัดการเรียนสอนเอื้อต่อการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน คือ 1) วางแผนและเตรียม คือการจัดทำแผนการสอน ออกแบบแบบฝึกการพูดให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน 2) ขั้นผู้เรียนทำความเข้าใจซึ่งครูจะเน้นที่วิธีการพูดสนทนา โดยนึกถึงการดำเนินเรื่อง 3) ขั้นฝึก ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับการฝึกพร้อมกันทั้งห้อง โดยการวิเคราะห์เนื้อหาเป็นเรื่องราว

และมีการลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง 4) ชั้นผลงาน

กิจกรรมขั้นนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นคว้าเรื่องที่สนใจ สนทนาหรือพูดด้วยตนเอง โดยจับคู่กับเพื่อน ผู้เรียนต้องสามารถลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องได้ แล้วจึงพูด สนทนาตามลำดับขั้นตอนก่อนหลัง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการการพูดมากยิ่งขึ้น และ 5) ชั้นประเมินผล (Evaluation) ชั้นนี้ ครูประเมินผลความก้าวหน้าด้านการพูด ด้วย Rubric Scoring

และสังเกตการทำงานในห้องเรียนเป็นการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment)

วิธีการวัดผลนั้น ครูผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน

ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบคู่ขนาน

ลักษณะเช่นนี้อาจทำให้นักเรียนสามารถจำข้อความของแบบทดสอบได้

และมีการพัฒนาความรู้ตามแนวทางของแบบทดสอบ

เมื่อมีการทำแบบทดสอบหลังเรียนใหม่อีกครั้งจึงสามารถทำคะแนนได้มาก สอดคล้องกับมณเฑียร พิมพ์ไกร (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมุติกับการสอนตามคู่มือครู โดยผลการศึกษาพบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีสอน

กับการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนวิชาภาษาไทย

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.

ควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการให้เข้ากับสภาพสังคมในปัจจุบัน

2. ควรส่งเสริมการนำความรู้มาประยุกต์ใช้ และนำเสนอในกิจกรรมการแสดงผลงาน

และนิทรรศการต่างๆ

ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เปรียบเทียบวิธีการสอนในรูปแบบต่างๆ ในรายวิชาภาษาอังกฤษรหัสอื่นๆ

2. สร้างและพัฒนาสื่อการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษให้มีความหลากหลายมากขึ้น